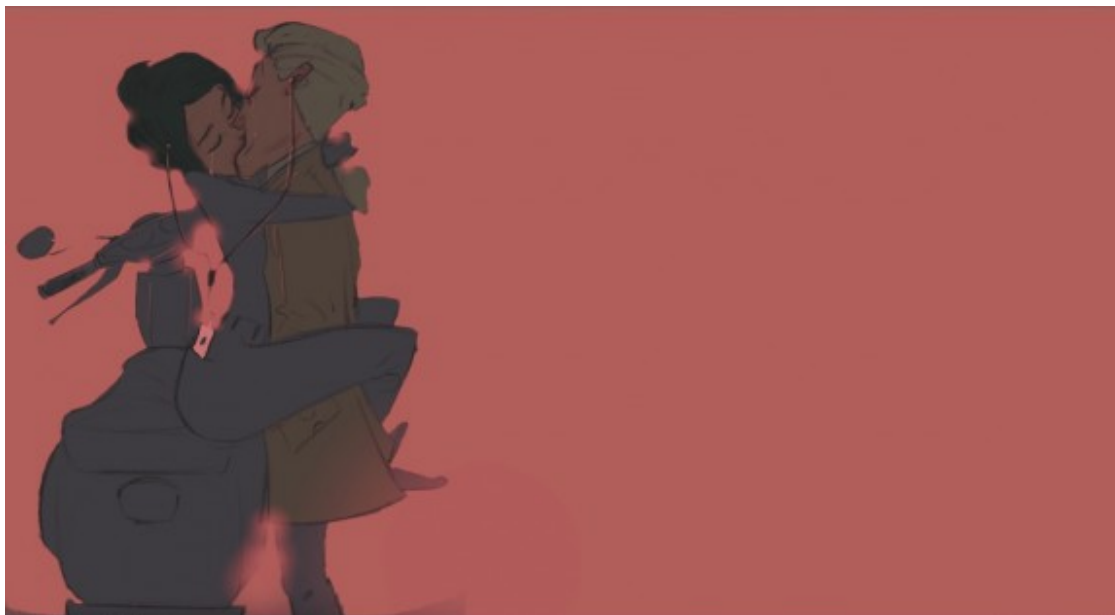

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 19/12/2014 a les 21:11

Tretze. «Gnossienne»

És un polvo que no veus al final d'un passadís sense llum, però està passant i ho saps

Il·lustració: Jordi Lafebre

"Sexe". Sexe és el que penses quan sents i veus Marvin Gaye, quan algú posa Barry White després d'unes copes i quan la veu recitada de Serge Gainsbourg se t'entafora a les orelles. És obvi, és públic i estadístic, se n'han fet estudis i tot. Darrere d'enunciats eufemístics com "música per animar la parella" on l'animar és un clar "excitar a veure si acabem follant com dos animals en zel" hi ha una col·lecció de cançons insígnia de la música llevataps occidental, les cançons *sacacorchos*.

Tempo mitjà, *comeonbabys* i bases rítmiques marcades però elàstiques que ens fan remenar cap i cul acompassats, com si ens hagués posseït una essa de metre setanta feta d'un teixit de milers d'esses que ballen harmonioses i ens estoven les articulacions; ens fan cossos sinuosos i omplen el sistema límbic de paisatges fets de pell que batega, lenta. Cal saber francès per saber que a «L'hôtel particulier» (<https://www.youtube.com/watch?v=Et0NCm1q4Mo>) » Serge Gainsbourg s'acaba allitant amb Melody Nelson? No, no cal.

Més enllà de les que parlen amb poca roba i marcant paquet directament al cervell rèptil, hi ha músiques que des d'un racó se'l miren, abaixen el ulls i somriuen per sota el nas, les que suggereixen i conviden sense imatges de llits ni verbs eufemístics, però cal saber escoltar. Potser és només que s'hi ha d'estar disposat i disponible, com a jugar.

Un amic em va dir que sabia que el seu company de pis estava deprimint perquè s'adormia cada

nit escoltant Satie als auriculars. "Ah -li vaig dir-, això és que no s'ha escoltat la «Gnossienne número 1» amb les meves orelles. És un *po/vo*, però com del XVIII i dirigit per, mmmh, jo què sé, Fellini. Travesses el llindar d'una porta vella, d'aquelles que pesen mig món -saps?- i grinyolen, i que ja eren velles el primer dia, que et deixa a un extrem d'un passadís llarguíssim. D'allà al fons n'arriba una llum suau, com torta, que balla i només il·lumina part del terra i la paret plena de tapissos que belluguen d'aquella manera, amb aquell batec de quan passa algú per davant movent l'aire i fa que se separin de la paret un dit i mig a tocar del terra. L'aire és espès com el d'un soterrani però calent, pesa i fa una olor boirosa d'espècies, i a mesura que avances pots arribar a sentir una mena de frec de roba i una conversa de respirars que vénen del mateix lloc que la llum. No veus res però t'ho pots imaginar -saps què vull dir?-, sang calenta, cossos, pots arribar a imaginar-te alguna ombra lenta i desdibuixada. És un *po/vo* que no veus al final d'un passadís sense llum, però està passant i ho saps."

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PLFVGwGQcB0>

@drudibuixa (<https://twitter.com/drudibuixa>)